

Doğruluk ve İyilik

“Dürüstlük, kalbin toprağında filizlenir; kökü sevgi, meyvesi iyiliktir.”

Ninovaî Mor İshak (7. Yüzyıl)

İnsanın iç dünyasında saklı bir mihenk taşı vardır: **Değer veya değerler.**

Mesih’in öğrettikleriyle beslenen bu değerler, insanın doğrulukla buluştuğu, iyilikle yoğrulduğu içsel haritalardır. Çünkü her gerçek iyilik, bir düşüncede filizlenir; o düşünce de sevgiye kök salmış bir değere dayanır.

Doğruluk, yalnızca bir davranış biçimi değildir. O, ruhun sessiz yurdudur: İnsanı içten içe besler, güçlendirir, korur.

Mesih’in, **“Yol, hakikat ve hayat benim” (Yuhanna 14: 6)** ifadesi, doğruluğun sadece bir erdem değil, ilahi bir rehberlik olduğunu hatırlatır.

Değerleri olmayan bir insan bu yurdu kuramaz. Doğruluğu tanımak, ona yaklaşmak, onda kalmak—bunların hepsi insanın Mesih’te kök salmış değer dokusuna bağlıdır.

Evrensel değerler, aklın ve kalbin uzun yolculuğunda damıtılarak büyür, sınanarak berraklaşır ve Mesih’in sevgisiyle derinlik kazanır. İnsana hizmet eden her düşünce, her kavram, her inanç bir değeri omzunda taşır. Bu yüzden doğrulukla iç içedir. Gerçek olan er geç iyiliğe ulaşır. Çünkü Mesih’teki doğruluk insana kaybettirmez; aksine, onu kendi öz varlığına ve Rab’bin suretine biraz daha yaklaştırır.

Öz değerini bulmayan ve değerini farkında olmayan bir insanın yaşama tutunacak kökleri de zayıftır. Çünkü her insanın yüreğinde, dilinde, davranışında değer verdiği bir şey olmalıdır: Bir söz, bir iman, bir insan, bir düşünce, bir öğreti, bir umut...

Bir insanın hiçbir şeyi umursamadan var olabileceğini düşünmek akıllı zorlar. Asıl mesele insanın neyi kutsadığıdır. Çünkü değer insanı biçimlendirir; doğruluk ise o biçimi Mesih sevgisiyle yontar, artırır, ısıldatır.

Bugün dünya, doğrulukla beslenen iyiliğe, Mesih'te köklenmiş sevgiye her zamankinden daha muhtaç. Çünkü her yalan bir değeri aşındırır; her aşınan değer, insanın içindeki iyilik pınarını biraz daha kurutur. Bu yüzden insan, önce içindeki değerlere sahip çıkmalı; doğruluğu bir yük değil, Mesih'in armağanı gibi taşımayı öğrenmelidir.

En sade hakikat şudur: İyilik, doğrulukla yeşerir; doğruluk, değerle nefes alır; değer ise Mesih'te tamlık bulur. Geriye kalan, insanın kendinden kendine büyüttüğü bir iç bahçedir: Sessiz, derin, solmaz. Ve Mesih'te umutla filizlenir.

Yusuf Beğtaş